

saaledes, at der her tænkes paa en Indberetning eller Indstilling, som Sundhedskollegiet skal gøre angaaende Spørgsmaalet om Berøvelsen af jus practicandi. Det vil jo have den Betydning, at en saadan Beslutning, som den her er Tale om i sidste Punktum, nemlig om foreløbig at suspendere Lægen, kun kan træffes i et Møde, hvor samtlige Medlemmer ere til Stede. Det forekommer mig, som jeg tillod mig at bemærke ved anden Behandling, at den Akt, foreløbig at suspendere en Læge, er en Akt, med Hensyn til hvilken der maa kunne handles meget hurtigt, og hvor det forekommer mig, at den egentlige Bestemmelse maa ligge hos Justitsministeren. Men hvis den Indstilling, der er Tale om i dette Punktum, er den samme, som der er Tale om i den øvrige Del af Paragraffen, vil der meget ofte ikke kunne handles hurtigt. Jeg henstiller altsaa, om der ikke maatte være Anledning til at søge disse Punkter ændrede ved en senere Behandling.

S øvrigt skal jeg med Hensyn til Ovengangs i Almindelighed udtaale, at den ikke tilfredsstillende mig, uden at jeg dog vil stemme mod den. Det forekommer mig, navnlig med Hensyn til det overordnede Sundhedsraads mere responderende Virksomhed, at man der har faaet en Ordning, der endogfaa er blot saa god, som den er for Djebliffet ved Sundhedskollegiet. Jeg erkender, at, hvor det gælder om at handle hurtigt og kraftigt, og det er egentlig vel den administrative Del af det overordnede Sundhedsraads Virksomhed, er det en Forbedring, at det kommer til at bestaa ordinært af 3 Medlemmer, som kunne osse hele derafs Tid eller det meste derafs hertil, i Stedet for at man nu kun har et Sundhedskollegium, som naturligvis er en temmelig besværlig Institution, naar der skal handles kraftigt og hurtigt. Men derimod, naar der er Tale om at overveje Spørgsmaal af mere almindelig Interesse og respondere i Retsager, og saa, naar det gælder om at give af den Dplysning, som Lægevidensskaben er i Stand til at give for Domstolene, forekommer det mig ingenlunde tilfredsstillende at med Hensyn til saadanne Svar, hvoraf Medborgeres Ve og Vel, ja, vel endogfaa Liv kommer til at afhænge, — i Retsager f. Eks. — skulle tre Embedsmænd, kongelige eller justitsministerielt indnævnte, faa en saa overvejende Betydning — thi utvivlsomt ville saadanne Responser fra det overordnede Sundhedsraad faa stor Betydning i sige Tilfælde. Det forekommer mig, at der var god Anledning til at søge Lægeverdenen mere fylldig repræsenteret, end

Tilsættet er ved en saadan begrænset Representation.

Lh. Nielsen: Jeg vil haabe, at det maa lykkes at faa denne Sag behandlet til Ende i denne Samling. Men naar jeg nu stemmer for Lovforslagets Vedtagelse her i Tinget, gør jeg det dog ikke, fordi jeg er tilfreds med det i den nuværende Affattelse; der er adskillige Punkter, jeg maa ønske ændrede. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa disse Enkeltheder; kun et Par skal jeg nævne, idet jeg bemærker, at dem, jeg ikke nævner, tillægger jeg ikke saa stor Betydning, at jeg skulde ønske, at Lovforslaget ikke blev til endelig Lov, selv om de ikke vedtoges. Men jeg kan ikke finde mig tilfredsstillende ved § 2, saaledes som den er affattet. Vel kan det maaske siges, at det andet Punktum i § 2 til Dels er en Smøbekommen mod de Anstuelser, jeg her har gjort mig til Tolk for, men jeg finder mig alligevel ingenlunde tilfredsstillende ved den Affattelse, som det andet Punktum i § 2 har faaet. Jeg har tværtimod den Opfattelse, at selv om det bliver vedtaget, vil Reglen blive den, at det vil blive københavnske Læger og slet ikke Læger, der have fungeret ude i Provinserne, der blive indsatte i det overordnede Sundhedsraad. Naar man kender hele den københavnske Indfyldelse paa Autoriteterne, kan man sige sig selv, at ogsaa i dette specielle Tilfælde vil denne overordentlige Indfyldelse gøre sig gældende. Derfor vil Reglen blive den, at Sundhedsraadet kommer til at bestaa af københavnske Læger. Jeg maa absolut holde paa, at der, for at jeg for mit Vedkommende kan finde Lovforslaget tilfredsstillende, bliver mindst een Provinslæge. Det er noget ganske andet at have en Provinslæge i Raadet, end at man i Ny og Næ kalder Provinslæger ind. Jeg ser jo nok, at der i en anden Paragraf er sagt, at i de lokale Spørgsmaal skal der indkaldes ogsaa lokale Embedslæger. Men det er ikke det samme som at have en bestemt Mand steddende i Raadet. — Gjæller finder jeg mig fuldt betrygget ved den Affattelse, man giver det sidste Punktum i første Stykke af § 2 for Farmaceuternes Vedkommende. Det hedder der: „af hvilke i det mindste den ene vælges blandt fungerende Apotekere.“ Jeg ønskede meget hellere, at der kom til at staa, at der kun maa være en Apoteker, thi skal der være to Apotekere, vil jeg egentlig hellere beholde Forslaget, saaledes som det var; jeg synes, at man er meget godt betrygget ved den ene Apoteker. Jeg vilde altsaa ønske, at der kom til at staa, at kun den ene